

A belső zóna

(Regényrészlet)

Csak és kizárólag azért írom le ezt a történetet, hogy fennmaradjon az utókor számára. Valószínűleg egyetlen ember sem ad majd hitelt a valóságtartalmának, tulajdonképpen én magam se adnék...

Azt mindenki tudja, hogy Komárom határában van két hatalmas, építésében félbemaradt silótorony. Aki nem tudja, könnyedén ellenőrizheti, hiszen északnyugat felől közeledve a városhoz, már messziről látszik. Itt pillantottam meg először az idegent. Egyszerű, sűrke egyberuha volt rajta, és első ránézésre, a testalkata alapján férfinak látszott. Azért mondom, hogy első ránézésre, mert mikor közelebb mentem, elbizonytalanodtam ez ügyben. Arca sima volt, szőrzetnek, borostának semmi nyoma, szemöldöke szépen ívelt, szeme nagy, kerek, frizurája rövid, elegáns. Női fej is lehetett volna. Mint később kiderült, egyik általunk ismert nemhez sem tartozott. De ezt akkor még nem tudtam.

Otthonosan mozgott a posztapokaliptikus környezetben – ha jártál akkoriban a környéken, tudod, miről beszélek –, bár közeledtem, ügyet sem vetett rám. Fogalmam sem volt róla, miben sántikál, de bíztam benne, hogy gyorsan végére ér a dolgának, és foglalkozhatok azzal, amiért idejöttem. Ki is vettem az oldaltáskámból a vadonatúj fényképezőgépet, hátha megriasztja. Egy pillanatra felém nézett, de azonnal továbbsiklott a tekintete, mintha ott sem lettem volna. Jóformán hátat fordított nekem. Ezen elgondolkodtam. Szinte biztos, hogy így akarja jelezni, nem adja át se nekem, se a művészetemnek a terepet. Vagy – és ez a valószínűbb – teljesen hidegen hagyja a jelenlétem, és tőle akár fára is mászhatok, hogy kötelet vessek rá. Hát jó!

Aki valaha is fényképezett, ismeri a kompozíció fogalmát. A kompozíció fontos. Ott van az aranymetszés, meg a harmadolási szabály, és még egy csomó érdekes szempont, mint a Fibonacci-spirál, amibe bárhogy is forgattam a képet, minduntalan belerondított a szöszmötölő alak. Láttam, hogy ebből itt és most konfrontáció nélkül nem jövök ki. (Úgy hallottam tudós emberektől, hogy az idegen szavak használata hitelesebbé teszi az ember mondandóját. Nem tudom, igaz-e. Mindegy. Ártani nem árthat.) Esetleg szedhetem a sátorfámat, és távozhatok. De ezt az eshetőséget, miután gyalog jöttem a központból úgy, hogy előtte már kétszer is hazakergetett az időjárás, elvettem. Így hát meg kell szólítanom. De miként? Pár

variáció rögtön átfutott az agyamon, viszont egyikkel sem voltam teljesen elégedett. Korban a legproblémásabb kategóriába tartozott, mikor fiatal, de nem túl fiatal, ugyanakkor középkorúnak se mondanád jó szívvel. Ráadásul ott volt a dilemma, hogy egyáltalán férfi avagy nő. Akárhogy is néztem, nem tetszett nekem ez az egész. Talán ekkor merült fel bennem először valami furcsának, ugyanakkor rendkívülinek az eshetősége, és ahogy telt az idő, ez az érzés csak erősödött. A fickóval valami határozottan nem volt rendben. Az egy dolog, hogy emberként beazonosíthatatlannak tűnt, de amit művelt...

Szeretem magamról azt hinni, hogy értek a technikához. Helyesebben szólva, ismerem a technikát. A vonzalmam mindenféle gépekhez meg kutyükhöz és elektronikai eszközökhöz, közismert. Tehát, ahogy közelebb léptem, már-már a fickó (bocs, hogy fickónak nevezem, végülis döntenem kellett, és egy tisztességes nő mégis mit keresne itt, ebben a környezetben) intim zónájába, észrevettem egy különös eszközt a csuklóján.

Eddig úgy tudtam, hogy a holográfia kísérleti stádiumban érhető csak el, az is meglehetősen durva és csiszolatlan formában. Szóval, az ember jelenleg egyszerűen nem vár sci-fi-be illő holografikus eszközöket a város utcáin. A külváros utcáin sem. A külváros elhagyatott, romos, poros területein pedig egyáltalán nem.

Márpedig ez az alak valami ilyesmivel babrált. Elmesélem, milyen volt. Legalábbis azt, amit megfigyeltem belőle. Először is, semmire sem hasonlított, amivel eddig találkoztam. A fizikai része egy gombelem méretű implantátum volt a csukló tetején, igazából semmilyen karpántra emlékeztető kiegészítőt nem láttam, ami rögzítette volna. Ebből következtek az implantátumra. Egy ugyanilyen lehetett a csukló alsó oldalán is, mert projekciót láttam kivetülni a föld irányába. Egészen úgy tűnt, mintha az eszközzel a talaj szerkezetét vizsgálná, miközben az eredményeket rögtön mutatja a felső képernyő.

Elég sok fantasztikus filmet láttam már, nem nehéz rávenni, hogy megnézzem a moziban az éppen aktuális Star Wars vagy Star Trek epizódokat, vagy éppen a marsi Mentőexpedíciót, esetleg az Érkeztést, de sosem gondoltam volna, hogy ilyen váratlanul rácsodálkozhatok egy filmbe illő, soha be nem jelentett eszközre. (Rendszeresen olvasom a tudományos hírportálokat, még csak hasonlót sem mutattak be sehol.)

Furcsa, de az első gondolatom nem az volt, hogy ez a fickó egy idegen. (Értsd: földönkívüli). Idegennek persze idegen, de ezt inkább a kutyüről gondoltam. Egy pillanatra ugyanaz az érzés fogott el, amit 2007-ben éreztem, fél évvel az Apple által fejlesztett mobiltelefon bemutatása után. Akkor egy buszon utaztam egy rakás nevetségesen öltözött turistával Egyiptomban. Éppen Kairóba tartottunk, és a mögöttem ülő angol házaspár férfitagja a vadonatúj „ájfönját” mutogatta mindenkinek. Az újdonságban mindig van valami lebilincselő vonzalom, amitől azt rögtön birtokolni akarod. Így voltam akkor ezzel én is, és látva ezt a technikai

csodát, most is. Rögtön tudni akartam, mire képes, hol szerezte, mi az ára, és mikor kaphatom meg. A fickó kiléte és valamennyi furcsasága nevetséges méretűre zsugorodott, és egy pillanat alatt megszűnt probléma lenni. – Helló! Megkérdezhetem, hol tettél szert erre a lenyűgöző eszközre?

Gyerekkoromban találkoztam egyszer egy süketnéma illetővel. Persze, nem igazán tudtam, mit jelent ez, és hiába magyarázták el huszadjára is, hogy „hiszen az állapotot pontosan tükrözi a kifejezés“, akkor sem akartam elhinni, hogy a pofa semmit nem hall abból, amit mondok neki. Pedig, esküszöm, mindent kipróbáltam. Még széket is hoztam magamnak, felálltam rá, és közvetlen közletről üvöltöttem a hallójáratába, hogy: hallóóó! Mosolygott, és hagyta, de ilyenért a suliban jókora bunyóba keveredtem volna, ha pedig tanár is látja, akkor bajba is.

Hasonlóan jártam el most is, holott már eltelt vagy harminc esztendő. (Szerencsére tanár most sem volt a közelben.) Először a magam számára is halknak tűntem, másodjára már bátrabban szóltam, harmadjára határozottan kiáltottam, negyedszerre pedig még tettem is egy lépést előre, és úgy harsogtam: hellóóó! Semmi eredmény. A fickó rám se hederített. A közvetlen interakciótól (idegen szavak, emlékszel?) egyelőre óvtam magam, de hajlottam rá, hogy belássam, ordibálással semmire sem megyek.

Az okos, megfontolt ember ilyenkor tesz egy lépést hátrafelé, és újraértékeli a helyzetet. Talán én is így tettem volna, ha az alak nem féloldalt áll nekem. Azt tudtam, hogy tisztában van a jelenlétemmel, hiszen látnia kellett az érkezésemet. Megriasztani tehát nem fogom. Így hát kézenfekvőnek tűnt megérinteni a vállát. A hatás leírhatatlan volt. Férfiasan bevallom, összeroskadtam. Kiderült ugyanis, hogy a fickó maga is egy hologram. Egy vetített kép, amin átsuhant a kezem.

Te most azt hiszed, kedves olvasó, hogy manapság ez egyáltalán nem lehet megrázó történés. Mert te már láttál fényes nappal, napsütésben élethű projekciót. Képzeld, én is. Meséltem már neked a technikai fogékonyságomról, ugye? Tudom, milyen egy húszezer lumenes projektornak a képe, elhited. Kétdimenziós. És csak akkor értelmezhető, ha szilárd részecskékből álló felületre vetül. Persze ionizálhatjuk magát a levegőt is, és a fénytörés hatására létrejöhet egy egészen élethű kép. Laboratóriumi körülmények között. Nem titkolom, én nagyon szeretném, ha Komáromban működne egy ilyen szupermodern és szupertitkos labor, de kétkem, hogy így lenne. Továbbá se szilárd felületet nem láttam, amin a kép „megkapaszkodhatott” volna, se azt, hogy kétdimenziós vetítésről lenne szó. Határozottan kontrasztos, valós, és térben megfelelően elhelyezett képződmény volt előttem.

Ekkor gondoltam először arra, hogy talán nem csak a technológia idegen abból, amit látok. A nagy többség számára persze ez rögtön kézenfekvő lett volna, különösen azoknak, akik úgy hiszik, és hirdetik, hogy az idegenek már rég köztünk vannak. Mulder és Scully bizonyára lubickolt volna az események sodrásában.

Mint tévénező, én is. A valóság azonban az, hogy sosem osztottam ezt az elméletet. Nem vitatom, hogy másutt is létezik élet az univerzumban, a nagy számok törvényét elég nehéz kikezdeni, de hogy éppen itt és éppen velem történjen meg egy ilyen kapcsolatfelvétel, azt nem akaródzott elhinni. A következő lehetőség, ami szóba jöhetett, az a tréfa. De ki az, aki ilyen elképesztő technológiát tréfára használna? Ráadásul éppen velem szemben. Önbizalomhiány, igaz? Na jó, nem tagadom, voltak és vannak ilyen jellegű gondjaim. Ám ezt azért a legszebb periódusaimban sem hittem volna el.

Van egy jó kis idézetem. Az idézetek manapság nagyon divatosak! „Ha a lehetetlent kizártuk, ami marad, az az igazság, akármilyen valószínűtlen legyen is.” Ha jól emlékszem, ezt Arthur Conan Doyle mondta. Tudod, aki kitalálta Sherlock Holmes figuráját, akiben egyébként Joseph Bellt, kedvenc egyetemi tanárát rajzolta meg. A lényeg, hogy a fenti két lehetőséget, mint lehetetlen opciót, kizártam, és mi maradt? Csak a korábban nehezen hihető tudományos kísérlet gondolata. Ezzel kapcsolatban már csak egyetlen dolgon akadtam fenn. Ha ez egy kísérlet, miért történik a szemem láttára? Tán én magam is része vagyok? Nem! (Megint az önbizalomhiány.) Esetleg nem tudják, hogy itt vagyok? Vagy ez a tény teljesen érdektelen a számukra? Annak ellenére, hogy... Idáig kellett jutnom a gondolataimban, mire rájöttem, hogy van nálam valami. Valami olyasmi, amivel bizonyítékot gyárthatok. Fényképezőgép!

Fényképezni mindig is szerettem. Már akkor, amikor, a digitális technológia még a kanyarban sem volt. Analóg gép, filmtekercsek, sötétkamra, vegyszerek. Ha túl fiatal vagy, és nem tudod, miről beszélek, utána olvashatsz nyugodtan. Megvárom. Gyerekként a zsebpénzem jelentős része bizony a fotózásra ment el. Drágák voltak a gépek, az objektívek, a filmek, és a labor is. Kétszer meg kellett gondolni, hogy mire exponálja el az ember azt a 24 vagy esetleg 36 kockát, amit befűzött a fényképezőbe. Tulajdonképpen a fotózás miatt jöttem ide most is. Nem a jó öreg, analóg Minolta volt nálam, hanem egy vadonatúj és méregdrága Olympus fényképezőgép, az új, digitális technológia elsőszülöttje. Az eszköz nem képezte a tulajdonomat, az egyetemről hoztam el, ahol mint alkalmi fotós is tevékenykedtem. Céлом egyszerű volt: tesztképeket készíteni extrém terep- és fényviszonyok között. Ha jobban belegondolok, az elképzelésem teljesülni látszott.

Ideje volt akcióba lépnem. Megemeltem a gépet, és a tetején lévő kapcsolót ON állásba forgattam. Az LCD kijelző életre kelt, láttam benne a furcsa alakot háttérben az egyik betonsilóval. Nem volt a legjobb a kompozíció, de most nem is ez volt a cél. A fickó továbbra sem reagált rám, eddig is egy szűk, behatárolt területen mozgott, most pedig úgy tűnt, már csak egy konkrét pontot vizsgálgat a földön. Egészen gyengéden nyomtam le az exponáló gombot. Cvakk! Ekkor két dolog történt egyszerre. A fotó elkészült, láttam a kijelzőn, ahogy kimerevedik a kép, a fickó pedig felém fordult, és rám nézett. Egyenesen bele a szemembe!

A tekintetében ijedtségnek, meglepődésnek nyoma sem volt. Meglehetősen kifejezéstelen ábrázattal nézett rám, ha nagyon merész akarok lenni, talán az érdektelenség jelzőt is ráakaszthatom. Mire eldönthettem volna, hogyan reagálok az események ilyenén alakulására, történt még valami. A fickó megszólalt!

Szívesen idézném szavait, de az a helyzet, hogy egyetlen szót sem értettem belőle. A nyelvérzékem amúgy sem túl fejlett, és ezzel éppen ellentéte vagyok az öcsémnek (igen, van egy öcsém), aki ha most itt lett volna, valószínűleg ugyanolyan értetlenül bámul mint én. Merthogy ha a beszédben nem is jeleskedem, azért fülem van hozzá. És ez a beszéd bizony távol állt mindenféle általam hallott nyelvtől. Indoeurópai zöngéket egyáltalán nem fedeztem fel benne, uráli hanglejtésnek nyoma sem volt, de kaukázusi fonémák sem mutatkoztak sehol. Ugyanakkor nem tűnt fogatlan öregasszonyok értelmetlen karattyolásának sem, kerek, de mégis tagolt, dallamos beszéd volt ez. Viszont ugyanúgy lehetett dravida, eszkimó vagy akár valamilyen afro- vagy ausztroázsiai családba tartozó nyelv, melyek hangzásáról fogalmam sem volt. (Szerintem az öcsémnek se lett volna. Bár róla el tudom képzelni, hogy akár eszkimó lánnyal is összeszűrné a levelet.)

Az alak elég hosszan szövegelt, szünetet tartott, majd folytatta. Minekután a nyelvet nem ismertem fel, a mozdulatokra, mimikára kezdtem koncentrálni. Olyan dolog ez, mint amikor valaki megvakul, és látni ugyan nem lát, de szinte azonnal kiélesedik a hallása, fejlődik a tapintása. Bár a fickó ábrázata elsöre nem sokat árult el, most már több apró rezdülést is be tudtam azonosítani rajta. Szinte biztos, hogy rólam beszélt, de nem hozzám. Valamiféle párbeszéd folyt, a másik felet nem hallottam.

Hogy ne kínozzon ez a tudatlan állapot úgy, mint akkor engem, idemácsolom a diskurzust.

– Ez az ember nem tágít. Úgy látom, az imént felvételt készített a célterületről. Már az előbb is itt ólálkodott, talán fel is bukott a közelemben, sajnos nem volt időm megfigyelni. Véletlen vagy hiba a rendszerben, és tudatában van a jelenlétemnek?

– Pillanat, lefuttatok egy diagnosztikát... Semmilyen torzulást nem látok.

– Pedig volt rá már példa.

– Egy négyszáz évvel ezelőtti kísérleti technológiára utalsz. Azóta a rendszert továbbfejlesztettük, megbízható, és teszi a dolgát. Koncentrálj a feladatodra!

– Rendben, de ha már itt tartunk, a sugár nem tesz kárt benne? Jobb lenne, ha eltűnne innen.

– Mivel ez egy pontos és célzott lövés, te is tudhatnád, hogy nem. Nem fog felforrni az agyvíze. De ha felforrna, se lenne kár érte. Elég jelentéktelen egyed.

– Túl érzéketlen lettél ott a háttérben. Senki sem jelentéktelen. Néha csatlakozhatnál hozzám itt a terepen.

– Háhá! Végezze csak mindenki a maga dolgát! Igyekezz!

A fickó elfordult. Pizsmogott még pár másodpercig, aztán eltűnt. Nem volt se villanás, se fénysugár, csak mintha kikapcsoltad volna a tévét. De ne a régi katód-sugárcsőves televíziókra gondolj, ahol a kép egy fényes csíkként vagy pontként középre zsugorodott, majd fokozatosan elhalványult. Nem. Ez pontosan úgy tűnt el, ahogyan egy ilyen fejlett technológiától elváród. Az egyik pillanatban még ott volt, a másikban meg már nem.

Tanácsstalanul álldogáltam pár percig. Körbesandítottam. A környéken semmi sem mozdult. Még a hosszú nádszálak, végükön a fehér bugavirágzatokkal sem rezdültek. A környező nyárfák is, melyek egyike egy félig kettéhasadt betontömbből nőtt ki, mintha megdermedtek volna. Vihar előtti csend? Azt a helyet bámultam, amit az idegen vizsgálgatott, mielőtt eltűnt. Semmi különös. A szokásos aljnövényzet, jobbára fűfélék, ragadós galaj és pár tő vérehulló fecskefű. Némi vegyes törmelék a földön. Még mielőtt azon kezdtem volna agyalni, hogy ez az egész álom volt-e vagy valóság, gyorsan megnéztem a fényképet, amit készítettem. A fotó ott volt, ahol lennie kellett. A memóriakártyán. A kép élesnek tűnt, de ahogy ránagyítottam a kijelzőn, láttam, hogy a fickó karján levő holografikus eszköz az oldalsó szög és az extrém nagyítás miatt kevésbé kivehető, elmosódott. A fotó egyébként rendben volt, azt leszámítva, hogy készülhetett volna akárkőről. Semmi rendkívülit nem láttam benne. Nem baj, otthon majd kiteszem nagy képernyőre, és a megfelelő grafikai programban tüzetesebben átvizsgálom. Addig is készítettem még pár felvételt a környezetről. Egy hosszú botot, amellyel kicsit megpiszkáltam az aljnövényzetet, beleszúrtam a talajba, hogy megjelöljem a fickó ténykedésének helyét. Kéne egy alkalmas eszköz, amivel áshatok. Kell itt lennie valami érdekesnek a földben. Remélhetőleg nem túl mélyen. Gyorsan szétnéztem, de nem igazán találtam semmit, amivel hatékonyan mozgathattam volna a talajt. Végül úgy döntöttem, elég volt ennyi izgalom mára. Bármikor visszajöhetnek keresgélni. Egy-két hajléktalanon kívül úgyszem jár erre senki.